

Hoofdstuk 2 Nat washandje

Toen Lara even later in de keuken een boterham stond te smeren, hoorde ze voetstappen achter zich.

‘Waar zijn de washandjes?’ vroeg Ozon. Hij had zijn pyjamabroek nog aan en hield zijn handen onrustig tegen elkaar gedrukt, alsof hij al precies wist wat hij wilde gaan doen.

Lara keek even verbaasd op.

‘In de badkamer, in het kastje. Waarom?’

‘Ik wil er eentje natmaken en op mama’s hoofd leggen. Misschien helpt dat.’

Hij keek serieus. Zijn ogen stonden een beetje bezorgd, maar ook vastberaden, zoals altijd als hij wilde helpen. Lara knikte langzaam. ‘Oké. Maar wel zachtjes, hè? En niet te veel praten.’

Ozon rende naar boven, pakte een washand, maakte hem nat en liep met kleine stapjes mama’s kamer in. Lara keek hem van een afstandje na.

Hij legde voorzichtig het natte washandje op mama's voorhoofd, aaide haar arm en fluisterde:

'Heb je nog iets nodig? Ik help je wel.' En glimlachte zachtjes naar mama.

Lara slikte. Iets in haar wilde hetzelfde doen. Maar ze wist niet hoe, en niet wat.

Dus liep ze naar het raam, keek naar de natte bladeren in de tuin, en fluisterde haar eigen woorden in haar hoofd: 'Word maar beter, mama. Alsjeblieft.'

